

Биография на Никола Калипари

Никола Калипари (*Nicola Calipari*, [1953](#) - [2005](#)) е [италиански](#) военен [разузнавач](#) и агент на

[италианските специални служби](#)

от

[2002](#)

. Преди това работи в

[полицията](#)

. Убит е на

[4 март](#)

2005 от

[американски](#)

войници в

[Ирак](#)

докато превозва журналистката

[Джулиана Сгрена](#)

на безопасно място. Никола Калипари е роден в

[Реджо Калабрия](#)

на

[23 юни](#)

[1953](#)

. Завършва

[право](#)

и е

[стажант](#)

–

[полицейски](#)

[комисар](#)

от септември

[1979](#)

. Назначен е в

[генуезката](#)

полиция в Скуадра Мобиле. След това е преместен в Скуадра Воланти. През

[1980](#)

получава известие, че трябва да отслужи военната си повинност и е преместен в полицията в

[Козенца](#)

през

[1982](#)

, където работи до

[1989](#)

. Преминва през различни назначения, докато не става ръководител на Скуадра Мобиле и заместник-началник на полицейския участък. През

[1988](#)

работи три месеца в

[Австралия](#)

с националните служби по престъпността. През май

[1989](#)

е преместен в полицията в

[Рим](#)

, където от

[1993](#)

е заместник-началник на Скуадра Мобиле. През

[1996](#)

е повишен в началник, а от март

[1997](#)

ръководи местния

[Криминалпол](#)

. След две години е назначен за началник на трети и втори участък на Централната оперативна служба.

От ноември [2000](#) работи в [криминалната полиция](#) в Централната дирекция като изпълнява функциите на заместник-министерски съветник в Дирекцията на пътната полиция, Дирекцията на железопътната полиция, Дирекцията на граничната полиция и Дирекцията на пощенската полиция. През март

[2001](#)

е назначен за началник на външните служби на полицията в Рим. През

[2002](#)

започва работа като ръководител на разузнаването в

[Ирак](#)

. Има двама сина, които са на 19 и 13 години, когато умира (

[4 март](#)

[2005](#)

).

Ръководството на разузнаването в Ирак е подчинено на силите на НАТО. Неговото развитие се постига доста сред назначаването на Никола Калипари.

След срещата в Истанбул през 2004 г., за Ирак замина проучвателен екип на НАТО от съвместното командване в Неапол, Италия. Въз основа на доклада на този екип на 30

юли Северноатлантическият съвет взе решение да създаде Мисия на НАТО по осъществяване на подготовката в Ирак. Първоначално мисията се командваше от генерал-майор Карел Хилдеринк от Холандия и включваше 50 сержанти и офицери от двете върховни командвания на НАТО – съюзното командване по операциите в Монс, Белгия, и съюзното командване по трансформацията в Норфолк, щата Вирджиния, САЩ. На 7 август за Ирак замина начален екип, а останалите се присъединиха седмица по-късно. Върховният съюзен главнокомандващ за Европа генерал Джеймс Л. Джоунс направи първото си посещение в Ирак дни след установяването на мисията. Първите задачи на Мисията по осъществяване на подготовката в Ирак, наречена по-късно по-просто Мисия за подготовка в Ирак, включваха изграждане на механизми за връзка с временното иракско правителство и с многонационалните сили и определяне на най-сполучливите методи за провеждане на подготовката в Ирак и извън страната. В началото мисията съсредоточи усилията си върху работата с иракските власти за развитие на структурите за сигурност и особено на министерството на отбраната и военните щабквартири, както и върху изработването на доклад с по-подробни предложения за пътищата, по които НАТО може да осигури подготовка, консултации и сътрудничество. През август 2004 г мисията вече наблюдаваше иракския персонал във военните щабове. Мисията на НАТО за подготовка в Ирак са зае и с координирането на националните предложения за обучение и дарения на техника, като тази дейност бе възложена на новосъздадената Координационна група на НАТО по подготовката и оборудването в главната квартира на Алианса в Брюксел. Това е изключително важно, защото липсата на координация на националните усилия и/или различните подходи могат да подкопаят процеса. Освен това редица страни първоначално се бяха заели с подготовката на иракските сили за сигурност на двустранна основа, а други изразиха готовността си да направят това в близко бъдеще.

НАТО счита, че американската окупация е своеобразен "подарък" за "Ал Кайда", която с нови сили събира привърженици и бойци в окупираните територии. Според тях необходимостта от гарантиране на националната сигурност и достъпа до нефт в Персийския залив ще принуди Вашингтон да удължи престоя на контингента в Ирак. Развитието на разузнаването продължава, тъй като се счита, че "Ал Кайда" ще отстоява положението си в региона с десетилетия.

До смъртта на Никола Калипари, за целия период на офанзивата в Ирак американската армия е дала над 2010 жертви. Други 600 души са получили наранявания в различна степен, повечето от тях ще носят последствията от инцидентите доживот и ще бъдат освободени от служба. Референдумът за новата конституция беше решаващ момент от създаването на нов Ирак, но два региона отхвърлиха документа. Въпреки това той бе приет, но случаят породил съмнения относно успеха на иракската кампания като цяло.

Междувременно бяха оповестени данни, според които от началото на войната са загинали над 30 000 иракски граждани, полицаи и военни. Увеличиха се и инцидентите в т.нар. „зелена зона“ в Багдад, в която се намират правителството на Ирак и администрацията на столицата, както и американското посолство. Наблюдава се тенденция противниците на новия режим да поставят пътни мини, заредени с голямо количество експлозив, способни да разрушат бронираните превозни средства на американската армия. Актенти от този тип зачестиха в отговор на американския план за изтласкване на терористите от североизточен Ирак в близост до сирийската граница. В похода си на североизток американската армия използва изцяло своя капацитет от хеликоптери, пехота, артилерия. Редом с данните за унищожени терористични гнезда пристигаха и информации за множество ранени и убити цивилни граждани. При този тип атаки „косвените“ жертви са много и очевидно ефективността на оръжието не отговаря на очакванията.

Целта на "Ал Кайда" е да създаде нов ислямски халифат, смятат анализаторите. Багдад е бил стотици години център на халифата на Абасидите. Този факт дава морална сила на терористичните движения. На американското присъствие се гледа като на нео-кръстонен поход в сътрудничество с ционистите, който цели те да поемат контрола над арабския петрол. Тези аргументи са подкрепени от броя на цивилните жертви в Ирак. Фактите, подсилени от средствата за масова комуникация, създават антиамерикански настроения по целия свят.

Никола Калипари е убит на 4 март 2005 от американски войници докато превозва освободената журналистка Джулиана Сгрена.

Според американските сили джипът, с който се придвижва Сгрена и Калипари, приближил американски пункт с превишена скорост. Според същия източник американските войници се опитали да предупредят хората в джипа да намалят скоростта чрез жестикулации, светене и изстрелване на предупредителни изстрели, и след като нямало реакция, те стреляли по двигателната част на колата, за да я спрат. Калипари е убит.

Според Сгрена джипът е карал с нормална скорост, а американските войници са открили огън без предупреждение.

Говорител на [Белия дом](#) изказва по повод на съболезнования за трагедията и обещава разследване по случая. До настоящия момент няма данни по отношение на наказаните за случилото се.

